

Mensen in beeld

7 portretten

Karlijn Cillessen
tekst Toon van Kaam

Ubax Hassan
tekst Toon van Kaam

Mannix Rostas
tekst Ellie van Meurs

Toon van Kaam
tekst Ellie van Meurs

Ahmed Achbar
tekst Inge de Weijer

Ftahwi Eyob Meles
tekst Anne Zeegers/
Bic Driessen

Julia Baetsen
tekst Anne Zeegers/
Bic Driessen

*De portretten
verschenen
eerder in
De Zelfkrant*

Fotografie:
Jan Nieuwstad

Over grenzen heen

Karlijn Cillessen

Als jong meisje keek Karlijn Cillessen (41) thuis vaak naar televisieprogramma's over Afrika. "Een continent getekend door armoede en hongersnood. Ik voelde me aangesproken, ik wilde helpen en voelde me aangetrokken tot die exotische wereld. Dat gevoel is me altijd bijgebleven." Inmiddels geeft ze Nederlandse les aan migranten. "Taal is mijn passie. Andere culturen zijn de rode draad in mijn leven."

Ze is geboren en getogen in een warm nest in Achterveld, een dorpje bij Amersfoort. Na de middelbare school doet ze een sociaal-pedagogische opleiding in Utrecht. Tijdens de opleiding geeft ze aan dat ze een extra stage wil lopen in het buitenland. Land van bestemming: Indonesië. "Ik kwam terecht in Jakarta bij een bureau voor remedial teaching. Ik kreeg daar te maken met kinderen met een vorm van autisme. Sommigen konden niet praten. Mijn doel was praktijkervaring opdoen en leren hoe men die problematiek daar aanpakt. Maar het bleek heel anders te liggen: autisme is in Indonesië geen erkend ziektebeeld en mijn collega's daar hoopten dat ik de nodige kennis en ervaring mee zou brengen om hen op dat terrein iets bij te brengen. Maar zelf wist ik er toen ook niet veel van. Ik besloot om te rade te gaan bij deskundigen in Nederland. In een internetcafé-je kon ik gebruik maken van de e-mailverbinding. Dat stond toen nog in de kinderschoenen en functioneerde moeizaam. Ik heb daar heel veel geleerd maar vooral een fantastische tijd gehad. Ik heb genoten van alles: de mensen, de taal, de cultuur en het eten."

Ze bleef zes maanden in Indonesië en moest toen terug naar Nederland om af te studeren. Daarna werkte ze ruim twee jaar in de kinderpsychiatrie in Amersfoort en Oegstgeest. Maar werken en leven in het buitenland bleef trekken en ze besluit om naar Zuidoost-Azië te gaan.

Enkele reis

"Mijn voorkeur gaat uit naar niet-westerse landen. Ik ging naar Thailand, enkele reis, had geen duidelijk plan, wist ook niet hoe lang ik weg zou blijven. Ik kwam in Bangkok aan en na een week kwam ik terecht in Mae Sot, een plaats waar veel Birmese vluchtelingen bleken te vertoeven. Dankzij een gids was het contact met hen snel gelegd. Ik besloot verder te gaan, naar Mae Sariang. In het busstation ontmoette ik een Engelsman die ook die kant opging. Hij vroeg mij daar Engelse les te geven. Maar daar was ik toch niet voor opgeleid? Geen probleem want je weet er meer van dan de Birmese vluchtelingen. De reis duurde zes uur en onderweg haalde hij me over. Na drie dagen stond ik voor de klas. Ik ontdekte dat ik het lesgeven in talen leuk vond."

Oordeel niet

Anderhalf jaar gaf ze Engelse les. Eerst aan vluchtelingen en toen dat vanwege het regeringsbeleid niet meer kon, aan boeddhistische monniken. "Van hen heb ik veel geleerd." Ze voelt zich aangetrokken tot het boeddhisme. "Het boeddhisme is geen geloof in de normale zin van het woord. Het kent geen 'moeten' zoals bij andere godsdiensten. Meditatie staat centraal. Zelf de waarheid ontdekken, niet oordelen, elkaar niet afkeuren. In deze levensbeschouwing is veel menslievendheid."

Weer terug

In 2004 gaat ze voor even terug naar Nederland, even terug naar haar oude werk. Nieuw-Zeeland wordt de volgende buitenlandse halte. Na een jaar seizoensarbeid (druiven plukken en kiwi's inpakken) slaagt ze erin een werkvergunning te krijgen. Ze zal er drie jaar blijven. "Nieuw-Zeeland is een land van immigranten, maar ook een land met grote afstanden. Het is relatief dunbevolkt en daardoor moeilijk om netwerken op te bouwen waar je op terug kunt vallen. In mijn werk zag ik daardoor vaak schrijnende situaties ontstaan.

Mensen die met jonge kinderen naar Nieuw-Zeeland emigreren, staan er vaak alleen voor. Toen dacht ik: als ik kinderen krijg dan wil ik terug naar Nederland. De baby kwam en zo geschiedde: ik ging samen met man en baby terug naar Nederland en kwam in Tilburg terecht."

Een baan

In Tilburg zocht en vond ze werk. Ze ging aan de slag bij Prisma, eerst als hulpverlener, later als adviseur kwaliteit. "Directe hulpverlening geeft me veel voldoening maar met alles wat er sinds de veranderingen in 2015 bij komt kijken, levert het mij meer frustratie dan voldoening op. De verantwoordelijkheid ligt nu bij de gemeente, maar die kan de beperkte financiën alleen op nauwkeurig afgebakende terreinen inzetten en daar valt heel veel buiten. Maar afstemming en administratie vallen daarbinnen en daar is gewoon geen geld voor."

Passie

"Taal is mijn passie. In mijn leven heb ik me in verschillende talen verdiept: niet alleen Europese talen zoals Frans en Spaans, maar ook Indonesisch, Burmees, Thai en Maori. Ik wilde in Nederland daarom iets met andere talen en culturen doen." Ze kwam in contact met het MST in Tilburg. Daar zochten ze docenten om Nederlandse les aan migranten te geven. Dat doet ze nu al drie jaar met veel plezier. "Affiniteit met andere culturen blijft de rode draad in mijn leven. Ik ben altijd geïnteresseerd in menselijk gedrag en wat de drijfveren zijn. Je leert relativeren. Je zult mij nooit horen zeggen: dat hoort niet! Want het enige dat hoort, is je oor!"

Werk is prioriteit nummer één. Voor mijzelf en voor mijn gezin. Al het andere komt op de tweede plaats."

Mijn zoon studeert in Ethiopië

Ubax Hassan

Op donderdagmiddag, 27 juni, ga ik de huiskamer van het MST aan de Gasthuisring in Tilburg binnen. Dit voor het interview met mevrouw Ubax Hassan (38) uit Somalië. Ik ken haar nog niet persoonlijk maar ik had al wel foto's van haar gezien. Zoals altijd is het gezellig druk in de huiskamer. Ik kijk wat rond en al gauw zie ik haar zitten. Ik herken haar aan de groene hoofddoek die ze ook op de foto droeg. Ze verwelkomt mij, breeduit lachend. Ik heb me voorbereid op een lang interview want, is mij verteld, ze is het Nederlands nog onvoldoende machtig en daarom is de hulp ingeroepen van een tolk. "Kom mee", zegt ze "We gaan naar boven en zoeken daar een ruimte waar we rustig kunnen praten." De tolk is dan nog niet gearriveerd. Ondertussen begin ik toch maar het interview en gelukkig valt haar beheersing van het Nederlands mee. Ze geeft me een hand, iets wat ze duidelijk niet gewend is te doen. We gaan zitten en de tolk is nog niet op komen dagen. "Waar is de tolk? Dit hadden we toch afgesproken? Afspraak is afspraak!" Ze is duidelijk geërgerd: "Somaliërs praten veel maar doen weinig." De tolk wordt gebeld maar neemt niet op. In allerijl wordt een tweede tolk opgeroepen. Wanneer hij binnenkomt, is het duidelijk dat hij niet veel tijd heeft.

Jullie taal is zo moeilijk!

"Ik ben tien jaar geleden naar Nederland gekomen. In mijn land is het al vele jaren oorlog. Niemand is zijn leven zeker. Er is geen gezag want er is geen centrale regering die voldoende macht heeft. Een deel van mijn familie was al hier: mijn moeder, broer en zus. Mijn vader is in Somalië overleden. Hij was architect en ingenieur, hij bouwde huizen en sloeg waterputten in het hele land. Voor zijn werk moest hij veel reizen. Eigenlijk ben ik in een normaal gezin geboren en getogen. We hadden het goed. We woonden in

de hoofdstad Mogadishu. Mijn twee broers en drie zussen gingen naar school. Om een of andere reden ben ik nooit naar school gegaan. Ik betreur dat tot op de dag van vandaag. Ik heb dus in mijn eigen land niet leren lezen en schrijven. Dat heb ik pas in Nederland leren doen. Ik heb hier twee jaar taallessen gevolgd. Ik praat het nu een beetje maar jullie taal is zo moeilijk!" "In Somalië ben ik ook getrouwd maar op enig moment brak ons huwelijk op. Ik ben dus gescheiden. Uit dat huwelijk is een zoon voortgekomen. Die studeert nu medicijnen aan de universiteit van Addis Abeba in Ethiopië. Hij doet het goed. Hij gaat op in zijn studie. In februari van dit jaar ben ik nog naar hem toegegaan. Ik ben er toen een hele maand geweest. Dat was erg fijn."

Thuis in Nederland, thuis bij MST

"In mijn land is geen orde en gezag. Het was een grote opluchting voor mij om naar Nederland te kunnen gaan en toen ik hier aankwam had ik het gevoel van eindelijk in een veilig land te kunnen leven. Het is hier ordelijk en netjes. Ik voel me thuis hier. Via de sociale dienst ben ik bij het MST terechtgekomen. Ik doe hier nu al zeven jaar vrijwilligerswerk. Hier ben ik thuis: een beetje praten, een beetje werken. Ik maak schoon: de lokalen, de ramen en het meubilair. Dat doe ik voor drie dagen per week. Uiteindelijk wil ik betaald werk. Maakt niet uit waar of wat. Denk aan inpakken, schoonmaken of werk aan de lopende band. Ik zal alles aanpakken wat op mijn weg komt. Want ik wil een normaal leven leiden. Sinds kort heb ik een eigen woning in Tilburg Noord. Ik ben daar blij mee en ook wel een beetje trots. In de toekomst wil ik weer taallessen gaan volgen. Of ik nog terug naar Somalië ga? Als het daar veilig is, is die mogelijkheid er zeker maar op dit moment heb ik geen contacten meer in dat land. Hier in Tilburg is een grote Somalische gemeenschap. Daar heb ik veel contacten. Zoals het er nu naar uitziet wil ik graag in Nederland blijven: Inshallah!"

Tot opluchting van de tolk sluit ik na een uur het interview af. Hij gaat met een weg. Hij heeft die middag blijkbaar nog andere dingen te doen. We nemen afscheid van elkaar. Mevrouw Ubax Hassan gaat weer naar beneden, naar de huiskamer. Ze weet wat ze wil en is vastbesloten om in ons land haar eigen plek te vinden.

Ook een leven in Roemenië

Mannix Rostas

Al dertien jaar pendelt Mannix Rostas (44) op en neer tussen Nederland en zijn vaderland Roemenië. En al die jaren verkoopt hij de Zelfkrant bij de Albert Heijn in Goirle. Zes dagen per week, maar nooit op zondag. "Naar de kerk", zegt hij in gebrekkig Nederlands, terwijl hij zijn handen vouwt en naar boven kijkt. Het geloof is belangrijk voor Mannix. Dat biedt hem houvast in het leven.

Mannix verkoopt samen met zijn vrouw De Zelfkrant. Hun kinderen zijn achtergebleven in Roemenië. "Grote kinderen", zegt hij. Hij telt op zijn vingers: twee zonen van 15 en 23 en een dochter van 20. Zij heeft inmiddels een baby. "Ja, ik ben opa", glimlacht hij. Als Mannix en zijn vrouw in Nederland zijn, zorgt de dochter in Roemenië voor haar broertjes. Zij knoopt daar, zo goed en zo kwaad als het kan, de eindjes aan elkaar van het geld dat hij naar huis stuurt. "Hier geld verdienen voor de kinderen en om het huis te

repareren", zegt hij. Gelukkig springt de Roemeense familie af en toe bij. Dat was ook hard nodig toen Mannix zijn tweede hartinfarct kreeg en in België in het ziekenhuis belandde. Hij maakt duidelijk dat hij geen zorgverzekering had en gedotterd moest worden. "In Roemenië zorgt familie voor elkaar", zegt hij. "Gelukkig."

Een paar keer per jaar gaan Mannix en zijn vrouw naar huis. "Als het goed gaat, blijf ik hier kranten verkopen", zegt hij. Hij klopt op zijn borst en haalt een voorraadjie medicijnen uit zijn tas. "Mijn hart", zegt hij zorgelijk. Zijn hartinfarcten maken het onmogelijk om in Roemenië werk te vinden. Hij ziet geen andere uitweg dan kranten verkopen in Nederland. Op een goede dag wel twintig of dertig exemplaren. Bezoekers van het winkelcentrum kennen hem ondertussen. Ze stoppen hem vaak wat geld, broodjes of drinken toe. En de winkeliers zijn hem gaan waarderen. "Ik probeer te helpen, opruimen. Dan zeggen ze 'dank je wel' tegen mij. Dat maakt mijn dag goed."

Out of Africa

Toon van Kaam

In 2014 begon Toon van Kaam (70) als vrijwilliger bij een Tilburgse wijkkrant. Daar ontmoette hij de fotograaf Jan Nieuwstad. Die lokte hem bij het MST naar binnen, eerst om taallessen te geven, later als redacteur van de Zelfkrant. "Ik probeer op microniveau de stad iets vriendelijker te maken en te zorgen voor meer verbondenheid."

Toon is een bedachtzaam spreker. Hij formuleert zijn zinnen zorgvuldig als hij zijn verhaal chronologisch vertelt. "Ik kom uit Roosendaal, uit een katholiek nest", begint hij. Na de basisschool ging hij naar de HBS op het Norbertus Lyceum. Daar ontwikkelde hij een enorme belangstelling voor ontwikkelingswerk. "Ik had een oom die missionaris in Afrika was. Die kwam af en toe naar Nederland met spannende verhalen en foto's. Daardoor werd ik aangestoken door het 'missionarissenvirus'."

Na de middelbare school koos Toon voor het onderwijs. Ik ging natuur- en scheikunde studeren aan de Katholieke Leergangen in Tilburg. Ik wist toen zeker: daar wil ik nóóit wonen", vertelt hij lachend. Inmiddels woont hij er sinds 1986 met veel plezier.

Tijdens de lerarenopleiding kwam hij in contact met de missionarissen van Mill Hill. "In die tijd was 'ontwikkeling' de nieuwe naam voor vrede", herinnert hij zich. Toen de missionarissen hem in 1972 de gelegenheid boden om voor drie jaar uitgezonden te worden naar Kameroen hoefde hij niet lang na te denken. Hij werd associate bij de Mill Hillers.

"Ik voelde me thuis bij de Mill Hillers. Terug uit Kameroen ben ik scheikunde gaan studeren aan de universiteit van London. Daarna ben ik aan de slag gegaan in Kisumu in Kenia. "Werken met straatjongeren, rouwdouwers die op straat leven, vaak verslaafd aan drugs. Ze kiezen daar zelf voor

en niemand trekt zich iets van hen aan." Toon wel. Hij zette voor hen een timmeropleiding op en zorgde voor begeleiding. "Maar tot de dag van vandaag onderhoud ik goede contacten met hen. Ik heb veel aan hen te danken."

Inmiddels getrouwd, keerde Toon in 1981 terug naar Nederland. Het werken hier was wel even wennen herinnert hij zich: "In Europa zit je in een veel strakker keurslijf dan in Afrika." In Roosendaal ging hij aan de slag om voor Mill Hill een promotieproject op middelbare scholen op te zetten. "Een samenwerkingsproject van middelbare scholen en kerken over armoede en ongelijkheid in de wereld en wat kun jij daar zelf aan doen." Na een paar jaar maakte Toon de overstap naar BijEEN, het maandblad dat voornamelijk berichtte over multiculturele samenwerking, internationale samenwerking op het terrein van missiëring, zending en ontwikkelingswerk. Om ten slotte te eindigen bij MIVA (Missie Verkeersmiddelen Actie) een van oorsprong katholieke charitatieve stichting voor ontwikkelingssamenwerking.

In 2014 ging Toon met pensioen. "Tijd om de bakens te verzetten", zegt hij. Dat was het moment dat hij bij een Tilburgse wijkkrant fotograaf Jan Nieuwstad tegen kwam. Toon had altijd al iets met taal willen doen en Jan zag kansen om hem als vrijwilliger binnen te halen bij het MST. En dat lukte. Toon: "Ik begon daar met klassikaal taalles geven maar dat was niet zo'n succes. Ten eerste vanwege mijn gehoorproblemen en ten tweede vanwege het enorme niveauverschil van de leerlingen." Sindsdien geeft Toon met veel plezier individueel Nederlandse les. "Het is goed als niet-Nederlanders zich hier thuis gaan voelen. Taal is daarbij heel belangrijk." Daarnaast is Toon een van de redacteurs van de Zelfkrant. Samen met Jan trekt hij erop uit: Jan maakt foto's en Toon interviewt.

Wat het vrijwilligerswerk hem brengt? Toon hoeft er niet lang over na te denken: "Als ik mensen interview, dan hoor ik hun verhalen aan. Dat geeft mij een open kijk op de maatschappij." Maar er is meer. "Door mijn taallessen zie ik mensen vorderingen maken en meer zelfvertrouwen krijgen. Daar draag ik iets aan bij en dat voelt goed."

Voor de locatie van de foto kiest Toon bewust voor het beeld 'Verbondenheid' in de Helga Deen-tuin naast de synagoge in Tilburg. Het kunstwerk symboliseert overleven, jeugd en hoop en is geïnspireerd op het dagboek van Helga Deen. Dit joodse meisje is de Tilburgse variant van Anne Frank. Helga hield tijdens haar verblijf in SS-concentratiekamp Vught een dagboek bij.

“...maar in Marokko is er zon”

Ahmed Achbar

Ahmed Achbar (59) staat ondanks de soms moeilijke gebeurtenissen toch positief in het leven. De trotse vader van vier kinderen helpt waar hij kan. Drie keer per week kookt hij bij het MST in Tilburg. Deze organisatie biedt ondersteuning aan ieder die dat nodig heeft. Hij is altijd in voor een gezellig praatje of een goede grap.

Hij is een echt familiemens. Als het regent of sneeuwt brengt Achbar zijn kinderen naar stage of de voetbal. Iets wat ook zeer gewaardeerd wordt door zijn dochter Ikram. Zij helpt tijdens het interview met de soms ingewikkelde vragen die haar vader voor zijn kiezen krijgt. Hoewel Achbar en zijn vrouw Rabia elkaar in Marokko hebben leren kennen, daar waar hun roots liggen, zijn alle kinderen in Nederland geboren. In 1992 kwam hij naar Nederland. Regelmatig proberen ze gezamenlijk naar het koninklijke land te gaan om familie en bekenden op te zoeken. “Nederland is beter”, zegt hij met een grijns op zijn gezicht. “Maar in Marokko is er zon.” Al op tweejarige leeftijd verloor hij zijn vader. Een groot verlies voor de hele familie. Toen zes jaar later zijn oudste en enige broer overleed werd Achbar de stamoudste. Een taak die hij op zijn jonge leeftijd nog niet aankon. Zoals dat gaat nam een oom tijdelijk de rol op zich. Achbar heeft het zichtbaar moeilijk wanneer hij denkt aan zijn moeder in Marokko. “Ze woont daar in haar eentje, ik had haar liever hier gehad.”

De handen uit de mouwen

Achbar hielp al op 16-jarige leeftijd de oom mee in zijn restaurant. Dat is het begin geweest van de kookkunsten die hij nu op maandag, dinsdag en donderdag laat zien bij het MST. “De gemeente hielp me zoeken naar vrijwilligerswerk wat bij mij zou passen en dat is gelukt.” Het werk is voor hem als een uitje. Hij kan hier lol trappen en doordat hij onder de mensen is

wordt hij verplicht de Nederlandse taal te oefenen. De gerechten mogen niet te duur zijn. Daarom houdt hij goed de weekaanbiedingen in de gaten. “Ik werk hier nu al 15 jaar als vrijwilliger.” Eerst schonk hij alleen koffie en thee, maar nu staat hij in de keuken voor de maaltijden. “En soms ga ik naar de moskee.” Hier komt Achbar om te bidden, maar steekt hij ook graag zijn handen uit de mouwen. “Als ik ergens mee kan helpen dan doe ik dat graag.” In zijn vrije tijd ondersteunt hij zijn vrouw bij het huishouden, helpt hij zijn kinderen waar nodig en gaat hij graag op bezoek bij familie.

Grapjas

Achbar is een echte grappenmaker. Zowel zijn collega's bij het MST als zijn familie kunnen dit beamen. Dat hij vol van het leven geniet is niet zomaar. “Het is wel eens moeilijk”, zegt hij met een frons op zijn gezicht. In 2002 werd hij slachtoffer van een heel naar incident. Iemand had het op een ander gemunt maar schoot daarbij de verkeerde neer. Ahmed raakte gewond en heeft hier blijvende klachten aan overgehouden. “Ik ben wel eens bang en kijk als het donker is nog vaak achterom”, vertelt hij. Wat dit voorval met zich meebracht is niet in woorden te beschrijven. “Twee jaar hebben we bij familie gewoond.” Deze periode heeft veel impact gehad op het gezin, maar is ook iets waar ze sterker zijn uitgekomen. Samen hebben ze zich staande gehouden en bekijken het nu positief. Achbar haalt nu, meer dan voorheen, alles uit het leven en is ook extra dankbaar voor wat hij heeft.

De Marokkaanse keuken

Op de vraag wat Achbar allemaal voor Marokkaanse gerechten maakt valt een korte stilte. Ikram en haar moeder schieten in de lach als het gaat over koken. “Dat doet hij thuis niet zoveel hoor”, lacht Ikram. Maar Achbar vertelt rustig verder wat er allemaal voor ingrediënten in z'n Marokkaanse soep zitten. “Het is zoals een groentesoep, maar de kruiden maken hem

Marokkaans.” Trots vertelt hij verder: “Mijn vrouw kan heel goed koken.” Meestal staat er een gerecht op tafel wat ze kennen van vroeger, maar ze eten ook gerechten uit andere culturen. Terwijl de familie van hun thee nipt, verschijnen de mierzoete, typisch Marokkaanse koekjes in het midden van de tafel. Rabia vertelt erbij dat ze echte zoetekauwen zijn. “Ik moet afvallen van de dokter dus sporten en geen suikers meer” zegt Achbar met zijn blik naar de heerlijke koekjes gericht. “Tien kilo ben ik al kwijt”, en hij slaat met beide handen op zijn buik.

Ik spreek Tigrinya en een beetje Engels

Fthawi Eyob Meles

Veertig jaar geleden werd Fthawi Eyob Meles geboren in Eritrea. Bij het MST in Tilburg leerde hij het afgelopen jaar behalve Nederlands ook allerlei praktische zaken. "Daar hebben ze me geholpen een nieuwe start te maken. Het MST is mijn alles, het is mijn Tilburgse familie." Fthawi vertelt dat hij met zijn vrouw en kinderen in Hilvarenbeek woonde. "Maar onze relatie ging stuk en toen kon ik niet bij mijn vrouw blijven wonen. Vluchtelingenwerk heeft me toen geholpen met huisvesting bij Traverse. Zo kon ik dicht bij mijn kinderen blijven. Dat was een groot voordeel."

Fthawi is vader van twee kinderen (9 en 12 jaar). Ze zitten op de basisschool. "Ik ben trots op mijn kinderen, ze spreken heel goed Nederlands. Ik spreek Tigrinya en een beetje Engels." Toen hij zijn Nederlandse taal wilde verbeteren, kwam hij bij het MST terecht. Daar maakte hij kennis met Anne, coördinator van MST|Mens (Meedoen en Sociale Stijging). MST|Mens ondersteunt mensen in Tilburg op drie terreinen: maatschappelijke participatie, het opbouwen van een sociaal netwerk en het ordenen van de activiteiten in het dagelijks leven. "In Eritrea helpen mensen elkaar, maar hier werkt dit anders. In Nederland moet je alles alleen doen en voor hulp moet je naar instituties zoals Maatschappelijk Werk, Vluchtelingenwerk of het MST."

"Anne was vriendelijk en heeft meteen gekeken of ik recht had op de meedoen-regeling. Die regeling was voor mij belangrijk, omdat ik met het geld de taal cursus kon betalen." Gelukkig mocht hij met taallessen beginnen, hoewel hij het lesgeld nog niet kon betalen. Daarnaast regelde Anne allerlei zaken. "Ze zorgde voor

een taalmaatje, belde met het IND, schreef me in als woningzoekende. Ze vertelde me hoe zaken in Nederland geregeld moesten worden, hoe ik kon reageren op een woning, hoe ik mijn administratie moest regelen, hoe ik wachtwoorden en gebruikersnamen kon aanmaken op de computer. Alleen belangrijke dingen om in Nederland goed te leven en te wonen."

Uiteindelijk vond hij met hulp van het MST een huis. "Bij het MST hebben ze ervoor gezorgd dat ik mijn huis kon inrichten, dat ik een koelkast, gereedschap, meubels en een bed kreeg." Toen Anne hem vroeg om als vrijwilliger in de keuken van het MST te helpen met het maken van koffie, thee en maaltijden, ging hij daar graag op in. "Ik ben blij dat ik iets terug kan doen. En ik kan op die manier mijn Nederlands oefenen. Ik leer nieuwe mensen kennen en mensen leren mij beter kennen. Daarnaast help ik met de bus die gebruikt wordt om spullen van mensen met weinig geld te verhuizen."

Het is veel sjouwwerk, maar ik doe dat graag. Het geeft mij inzicht dat ook veel mensen in Nederland in armoede leven." Als Fthawi iets niet weet, gaat hij naar het MST. "Ze helpen me altijd, samen zoeken we naar een oplossing. Dat is echt heel belangrijk als je in een land opnieuw moet beginnen. Ik kan er altijd terecht en als ze mij nodig hebben weten ze mij ook te vinden. Ik kom nu bijna anderhalf jaar bij het MST. Ik wijs andere Eritreeërs de weg naar het MST, bijvoorbeeld voor hulp met het vertalen van Tigrinya naar het Nederlands. Ik zie dat de Eritrese mensen de weg naar het MST gevonden hebben. Ik vertel wat het MST voor hen kan doen. I do it on the MST way, zoals ik dat hier geleerd heb. "Nu komt er een nieuwe fase in zijn leven. "Ik moet gaan werken aan mijn inburgering, maar ik wil bij het MST betrokken blijven. In de

toekomst hoop ik ooit nog fotograaf te worden, misschien kan de fotograaf van de Zelfkrant mij daarbij helpen?"

Accountant uit Indonesië

Julia Baetsen

Een keer in de twee weken kookt Julia Baetsen in de keuken van het MST in Tilburg een maaltijd voor zo'n dertig personen. Meestal doet zij dat samen met haar collega Lina. Ze bepalen samen wat er gegeten wordt, doen de boodschappen en serveren de maaltijd aan de bezoekers van het MST. Ze hoeven geen winst te maken, maar ook geen verlies. "Ik vind het mooi werk. Iedereen kan hier komen eten voor twee euro."

Julia is geboren in Indonesië. Haar moeder is Chinees, haar vader Javans. Sinds drie jaar woont ze in Nederland. Ze heeft net haar inburgeringstraject afgerond, maar volgt nog steeds taallessen bij het MST. Om in Nederland goed te kunnen functioneren, moet je goed Nederlands kunnen lezen, spreken en schrijven: "Daar investeer ik nog steeds in."

Vrijwilligerswerk en schilderlessen bij het MST helpen haar om Nederlands in de praktijk te oefenen en nieuwe mensen te leren kennen. Nu het inburgeren geregeld is, wil ze thuis ook meer Nederlands gaan spreken. "Ik weet dat dat heel belangrijk is, maar het komt er vaak niet van," bekent ze. Inburgeren als huwelijksmigrant is intensief. "Ik kwam naar een nieuw land, ik moest de taal en cultuur leren kennen. De eerste jaren moesten echt heel veel dingen geregeld worden. Als ik dan 's avonds thuis kwam, was ik moe en blij dat ik Engels kon praten."

In Indonesië had Julia een baan als accountant bij een telefoonmaatschappij. Ze werkte daar vooral om in het levensonderhoud te voorzien. "Als ik in de MST-keuken werk, volg ik mijn hart. Het is mijn passie. Ik verdien er geen geld mee, maar heb wel het idee dat ik nuttig ben." Naast het werk in

de MST-keuken is zij oppasmoeder. Zij doet dit ook vrijwillig. Het liefste zou ze gaan werken in de sociale sector of de kinderopvang. "Ik wil in de toekomst blijven werken met passie. Ik volg nog steeds taallessen om mijn Nederlands te verbeteren."

Meedoen in de samenleving is belangrijk voor haar. "Het MST is een plaats waar je iets kunt halen, maar ook iets kunt brengen." Daar heeft ze haar weg gevonden. "Het MST is er voor iedereen, er komen mensen uit veel verschillende culturen. De sfeer is fijn en de kosten voor taallessen en maaltijden zijn laag", weet ze inmiddels.

Ook het geloof is voor Julia belangrijk. Ze is katholiek en mensen helpen is voor haar een manier om God te dienen. "Het geeft mensen kracht, het zorgt voor een sociale orde en het geeft sociale binding." Wat haar opvalt is dat de kerk weinig invloed heeft in Nederland. "Het zijn mooie gebouwen, maar er zijn weinig mensen."

Wat de verre toekomst brengt, weet zij nog niet. "Nederland is een rustig land. Iedereen is vriendelijk, er is weinig criminaliteit. Het klimaat is beter dan in Indonesië, het is niet zo warm. Allemaal positieve punten. Maar ik mis ook mijn familie. Als mijn man met pensioen gaat, wil ik misschien wel een half jaar hier in Nederland wonen en een half jaar in Indonesië."

MST | mensen in beeld houden

Gasthuisring 54a

5041 DT Tilburg

013-5800855

receptie@rooihart.nl

www.menseninbeeldhouden.nl

IBAN: NL70 RABO 0112 0902 49

KVK: 41098151

RSIN: 800816250